KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 23. juli 1984

om regionaludviklingsprogrammet for delstaten Nordrhein-Westfalen

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(85/12/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter i overensstemmelse med nævnte artikel 93 at have givet de berørte parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger, under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ved skrivelse af 22. juli 1982 underrettede Forbundsrepublikken Tysklands regering i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, Kommissionen om regeringens ændrede retningslinjer for ydelse af investeringsstøtte til forbedring af delstaten Nordrhein-Westfalens regionale, økonomiske struktur, i det følgende benævnt »regionaludviklingsprogrammet«.

Den anmeldte ændring af de oprindelige retningslinjer fra 1978 og 1980 vedrører hovedsagelig den ændrede afgrænsning af delstaten Nordrhein-Westfalens »Fördergebiete« (egnsudviklingsområder). Delstaten har foretaget disse ændringer i tilslutning til den ændrede afgrænsning af de områder, der er omfattet af forbundsstatens og delstaternes fælles regionalstøtteordning »Gemeinschaftsaufgabe — Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur« (fælles støtteordning — forbedring af den regionale, økonomiske struktur), idet den til dels har benyttet den metode, der anvendes inden for rammerne af den fælles støtteordning.

Afgrænsningen af delstatens »Fördergebiete« er således foretaget på grundlag af en opdeling af forbundsstaten i 179 arbejdsformidlingsdistrikter. Grænserne for disse arbejdsformidlingsdistrikter blev i 1979 fastlagt meget nøje, kommune for kommune, under hensyntagen til pendlerproblematikken. Der blev fastlagt fem kriterier med henblik på udvægelsen af de støtteberettigede arbejdsformidlingsdistrikter, nemlig en indikator til beskrivelse af den fremtidige udvikling i udbuddet af og efterspørgslen efter arbejdspladser i det pågældende arbejdsformidlingsdistrikt, den gennemsnitlige arbejdsløshedsprocent i perioden 1976 til 1980, lønsummen pr. arbejdstager i 1978, bruttonationalproduktet i 1978 — i det følgende benævnt BNP per capita — samt en indikator for infrastrukturen. På grundlag af disse indikatorer blev der for hvert arbejdsformidlingsdistrikt fastlagt et samlet indekstal, hvori beskæftigelses — og indkomstindikatorerne er repræsenteret med hver 40 % og infrastrukturindikatoren med 20 %. På grundlag af de samlede indekstal for hvert område blev der foretaget en prioritering af de tilsammen 179 arbejdsformidlingsdistrikter. De distrikter, hvis indekstal var mindre end 459, blev anerkendt som »Fördergebiete«. Med denne klassificering kunne der fra og med plads 73 ydes støtte i henhold til forbundsstatens og delstaternes fælles støtteordning.

Delstaten Nordrhein-Westfalen benytter ganske vist de samme indekstal, men har dog fastlagt tærskelværdien således, at der kan ydes støtte allerede ved plads 87. Man anser et område for at være støtteberettiget, hvis dets samlede indekstal er mindst syv procentpoints lavere end gennemsnittet for Forbundsrepublikken. På denne måde kom arbejdsformidlingsdistrikterne Aachen (plads 82) og Borken-Bocholt (plads 87) ind under delstatsstøtteordningen. Seks distrikter og tre kommuner, som hidtil havde modtaget støtte, kunne ikke længere komme i betragtning.

Som en afvigelse fra denne klassificeringsmetode har delstaten anerkendt arbejdsformidlingsdistrikterne Gelsenkirchen, Hagen, Siegen og området Lengerich, der udgør en del af arbejdsformidlingsdistriktet Osnabrück som »Fördergebiete« under delstatsstøtteordningen indtil slutningen af 1985, fordi disse områder efter delstatsmyndighedernes opfattelse lider under følgevirkningerne af den strukturomlægning, som stålkrisen har givet anledning til. Støtten til området Lengerich under arbejdsformidlingsdistriktet Osnabrück begrundes endvidere med, at dette perifert beliggende område Lengerich ville blive forfordelt, hvis der kun blev ydet støtte til den centrale del Osnabrück/Georgsmarienhütte, således som det er fastsat i det af Kommissionen godkendte program til fordel for ståldistrikterne, som er iværksat af forbundsstaten og delstaterne i fællesskab.

Af de nævnte områder er Aachen og Hagen nye »Fördergebiete«. I Borken-Bocholt, Osnabrück (området Lengerich) og Siegen skal den hidtidige støtteintensitet forhøjes med 2,5 points, medens støtten til Gelsenkirchen forbliver uændret.

Tilsammen rummer de seks arbejdsformidlingsdistrikter ca. 3,1 % af forbundsstatens samlede befolkning eller 10,5 % af Nordrhein-Westfalens befolkning. Foruden disse befolkningsgrupper, der modtager støtte i henhold til nævnte fremgangsmåde, er 8,8 % af forbundsstatens og 29,7 % af delstatens befolkning omfattet af forbundsstatens og delstaternes fælles støtteordning inklusive programmet til fordel for ståldistrikterne.

Der blev fastsat en overgangsperiode indtil slutningen af 1983 for de seks »Fördergebiete«, som blev udskilt i forbindelse med den nye klassificering. For at sikre ligebehandling vedtog delstatsmyndighederne at klassificere arbejdsformidlingsdistriktet Gummersbach, som i foråret 1981 blev udelukket af den fælles støtteordning, uden at der blev fastsat en overgangsperiode, som »Fördergebiet« indtil slutningen af 1983, idet der blev fastsat en maksimal støttesats på 7,5 % (5,62 % nettotilskudsækvivalent).

Der kan ydes støtte oprettelse og udvidelse af virksomheder. Såfremt det drejer sig om erhvervelse af en virksomhed, som trues af lukning, eller som er blevet lukket, kan der ydes investeringsstøtte svarende til den andel af personalestyrken, som erhververen overtager. Herved gælder de maksimumssatser, der er fastsat for oprettelse af en virksomhed. De andrager i højt prioriterede områder 10 % (7,49 % nettotilskudsækvivalent) og i de såkaldte »øvrige områder« 7,5 % (5,62 % i nettotilskudsækvivalent). Ved udvidelse af virksomheder er maksimumssatsen 7,5 %.

II

Da Kommissionen undersøgte, om den i regionaludviklingsprogrammet fastsatte støtte var forenelig med fællesmarkedet som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, sammenlignede den først situationen i de pågældende områder med situationen i Fællesskabet som helhed; dernæst den, om der på nationalt plan skulle være betydelige regionale forskelle, som kunne gøre ydelsen af regionalstøtte berettiget. Med hensyn til de områder, som efter delstatsregeringens opfattelse lider under følgevirkningerne af den strukturomlægning, der er foranlediget af stålkrisen, tog Kommissionen endvidere hensyn til de følgevirkninger, som de i stålindustrien planlagte afskedigelser kunne få for beskæftigelsessituationen. Den forudsatte, at disse afskedigelser omgående og i fuldt omfang fik indvirkning på arbejdsløshedsprocenten i disse arbejdsformidlingsdistrikter.

Efter at have afsluttet undersøgelsen besluttede Kommissionen at indlede den i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, fastsatte procedure i anledning af den regionalstøtte, der ydes i arbejdsformidlingsdistrikterne Borken-Bocholt og Siegen, samt i arbejdsformidlingsdistriktet Gummersbach indtil 1983. Ved skrivelse af 17. december 1982 gav Kommissionen derfor forbundsregeringen en frist til at fremsætte sine bemærkninger.

Forbundsregeringen har efter samråd med delstaten Nordrhein-Westfalens regering forelagt Kommissionen sine bemærkninger ved meddelelse af 21. februar 1983 og ved meddelelse af 10. maj 1983. Generelt er den af den opfattelse, at delstaten Nordrhein-Westfalen ifølge EØF-traktaten har ret til at definere sine regionale »Fördergebiete« efter den af delstaten valgte metode. Selv i det tilfælde, at man kunne gå ind for den af Kommissionen benyttede fremgangsmåde, som består i at undersøge de enkelte indikatorer for hvert enkelt distrikt, måtte man tage afstand fra, at Kommissionen undersøgte disse indiktatorer på grundlag af de kriterier, der anvendes ved udvægelsen af »Fördergebiete« under den fælles støtteordning. Da de maksimale støttesatser i den supplerende regionale delstatsstøtteordning er væsentligt lavere end maksimumsatserne for støtte i henhold til den fælles støtteordning, burde de enkelte indikatorer, der benyttes i forbindelse med delstatsstøtteordningen, bedømmes efter væsentligt lavere tærskelværdier.

Med hensyn til de enkelte arbejdsformidlingsdistrikter, over for hvilke Kommissionen har indledt den i artikel 93, stk. 2, fastsatte procedure, har forbundsregeringen fremsat følgende bemærkninger:

Borken-Bocholt er et af delstatens mest trængende arbejdsformidlingsdistrikter. Bruttonationalproduktet ligger 17 % under landsgennemsnittet. Antallet af beskæftigede i tekstil- og beklædningsindustrien, som er særlig hårdt ramt af strukturomlægningen, repræsenterer en meget stor procentdel af det samlede antal beskæftigede i industrien (35,4 % i 1981). Arbejdsløsheden er steget betydeligt siden 1980, hvilket til dels skyldes tabet af 980 arbejdspladser i årene 1981/82 som følge af konkurser og forlig. Det kunne befrygtes, at denne negative udvikling ville fortsætte i 1983.

I arbejdsformidlingsdistriktet Siegen var der i december 1982 11 600 beskæftigede i stålindustrien. Går man ud fra Kommissionens arbejdshypotese, ifølge hvilken der skal nedlægges 150 000 arbejdspladser i den europæiske stålindustri i perioden 1983 til 1986, vil der for Siegens vedkommende blive tale om en reduktion af antallet af beskæftigede i stålindustrien på 20 % svarende til 2 300 arbejdspladser. Endvidere må der regnes med et tab på 1 600 arbejdspladser i de sektorer, der er afhængige af stålindustrien. Der kan konstateres en nettoafvandring i arbejdsformidlingsdistriktet bortset fra 1980. Arbejdsløsheden er steget betydeligt og har siden december 1981 ligget over landsgennemsnittet.

Arbejdsformidlingsdistriktet Gummersbach var i perioden 1972 til 1977 klassificeret som »Fördergebiet« under den supplerende regionale delstatsstøtteordning. Det blev i 1978 anerkendt som »Fördergebiet« under den fælles støtteordning, fordi de økonomiske indiktorer i arbejdsformidlingsdistriktet var blevet væsentligt forringet. Forbundsregeringen var endvidere af den opfattelse, at tildeling af støtte til en region ikke burde ophøre pludselig, men først efter en overgangsperiode. I øvrigt var der en række områder under den fælles støtteordning, for hvilke Kommissionen havde accepteret en overgangsordning, selv om de befandt sig i en bedre økonomisk situation. Overgangsordningen var derfor berettiget ud fra princippet om ligebehandling. Desuden var beskæftigelsessituationen i den sydlige del af arbejdsformidlingsdistriktet blevet væsentligt forværret.

III

Den i Nordrhein-Westfalen planlagte støtte til fordel for visse områder kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene, jf. EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner.

Ifølge artikel 92, stk. 1, er de støtteforanstaltninger, som modsvarer de deri fastsatte kriterier, i princippet uforenelige med fællesmarkedet. I de i artikel 92, stk. 3, litra a) og c), anførte undtagelser, der kan anvendes i dette konkrete tilfælde, eftersom der er tale om støtte med regionalt sigte, fastlægges de mål, som søges opfyldt i Fællesskabets interesse og ikke blot støttemodtagernes interesse. Disse undtagelser skal fortolkes snævert ved undersøgelsen af ethvert støtteprogram med regionalt eller sektorielt sigte eller af enhver konkret anvendelse af generelle støtteordninger, og navnlig gælder de kun i tilfælde, hvor Kommissionen kan fastslå, at markedskræfterne i sig selv uden støtteforanstaltningerne ikke vil få støttemodtagerne til at handle på en sådan måde, at det kan bidrage til virkeliggørelsen af et af de mål, som undtagelserne tager sigte på.

At lade støtte, som ikke modsvareres af noget sådant, omfatte af de nævnte undtagelsesbestemmelser, ville være ensbetydende med at lade samhandelen mellem medlemsstaterne påvirke og at fordreje konkurrencevilkårene, uden at Fællesskabets interesser på nogen måde berettiger dertil, samtidig med at visse medlemsstater ville få uberettigede fordele.

Når Kommissionen med udgangspunkt i ovennævnte principper undersøger regionale støtteordninger, skal den sikre sig, at de pågældende områder har vanskeligheder, som i forhold til vanskelighederne i Fællesskabet som helhed er tilstrækkelig alvorlige til at begrunde ydelsen af støtten og dennes intensitet, dvs. at støtten er nødvendig til virkeliggørelsen af de i traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) eller c), opregnede mål. Kan dette ikke påvises, er det klart, at støtten ikke bidrager til virkeliggørelsen af de mål, som undtagelserne tager sigte på, men især tjener til forbedring af de pågældende virksomheders situation.

På grundlag af en meddelelse fra Kommissionen om de almindelige støtteordninger med regionalt sigte erkendte repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, i deres første resolution af 20. oktober 1971 ([1]), at de regionale støtteforanstaltninger, såfremt de er fyldestgørende og anvendes med omtanke, udgør et uundværligt egnsudviklingsredskab, som gør det muligt for medlemsstaterne at føre en regionalpolitik, der tager sigte på en udvikling med større balance mellem de forskellige områder inden for ét land og inden for Fællesskabet som helhed.

Derfor skal Kommissionen på grundlag af de regionale samordningsprincipper for støtte med regionalt sigte, som har til formål at begrænse faren for en overbudspolitik, vurdere, om en sådan støtte er forenelig med artikel 92, stk. 3, litra a) og c), under hensyntagen til både den socioøkonomiske situation i de pågældende områder på fællesskabsplan og de store uligheder, der eventuelt findes mellem områderne i ét og samme land.

Da Kommissionen i 1980 gennemgik regionaludviklingsprogrammet, nåede den til den konklusion, at der i betragtning af delstaten Nordrhein-Westfalens situation, sammenlignet med situationen i Fællesskabet som helhed, kun var mulighed for at anvende undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra c). Da denne situation ikke har ændret sig i mellemtiden, kunne Kommissionen kun tage denne undtagelsesbestemmelse i betragtning, da den undersøgte den nordrhein-westfalske plan om en ændret afgrænsning af de støtteberettigede områder.

Da Kommissionen skulle tage stilling til, om den af delstaten Nordrhein-Westfalen planlagte støtte til fordel for bestemte områder var forenelig med fællesmarkedet anvendte den ovennævnte principper. Den vurderede først de pågældende områder ud fra en fællesskabssynsvinkel, idet den sammenlignede bruttonationalproduktet per capita samt arbejdsløsheden i de pågældende områder med de tilsvarende gennemsnitsværdier for Fællesskabet; dernæst undersøgte den, om der på nationalt plan skulle være betydelige regionale forskelle, som kunne gøre ydelsen af regionalstøtte berettiget. Ved denne undersøgelse anvendte den en række indikatorer.

Det drejer sig hovedsagelig om angivelser vedrørende indkomst, økonomi, arbejdsløshed, efterspørgsel efter arbejdspladser, nettovandringer og infrastruktur.

Kommissionen undersøgte desuden, om regionalstøtten på grund af særlige strukturelle problemer — ensidig økonomisk struktur eller strukturomlægninger inden for stålindustrien — kan anses som forenlig med fællesmarkedet.

Kommissionen er af den opfattelse, at den i regionaludviklingsprogrammet fastsatte støtte til arbejdsformidlingsdistrikterne Aachen, Gelsenkirchen, Hagen samt området Lengerich i arbejdsformidlingsdistriktet Osnabrück kan anses som forenelig med fællesmarkedet. Godkendelsen af støtten til Aachen og Gelsenkirchen skyldes hovedsagelig den betydelige strukturbestemte arbejdsløshed, der gør sig gældende i disse områder. Anerkendelsen af Hagen som »Fördergebiet« skyldes først og fremmest de beskæftigelsesmæssige følgevirkninger af afskedigelserne i stålindustrien.

([1]) EFT nr. C 111 af 4. 11. 1971, s. 1.

Ydelsen af støtte til området Lengerich under arbejdsformidlingsdistriktet Osnabrück forekommer Kommissionen rimelig, fordi dette område i økonomisk henseende hører nøje sammen med den del af arbejdsformidlingsdistriktet, der er anerkendt som »Fördergebiet«.

Derimod mener Kommissionen, at det er uforeneligt med fællesmarkedet at yde støtte til arbejdsformidlingsdistrikterne Borken-Bocholt og Siegen. De af forbundsregeringen fremførte argumenter kan ikke ændre Kommissionens holdning, således som den kom til udtryk ved indledningen af den i artikel 93, stk. 2, fastsatte procedure. Til de supplerende argumenter, som forbundsregeringen har fremført, har Kommissionen følgende bemærkninger:

Arbejdsformidlingsdistriktet Borken-Bocholt er ganske vist stærkt centreret om tekstil- og beklædningsindustrien, men der er dog ikke tale om nogen ensidig økonomisk struktur, da disse brancher i 1983 repræsenterede mindre end en tredjedel af arbejdspladserne inden for den forarbejdende industri og minedriften. Ifølge de af forbundsregeringen angivne tal er en betydelig del af arbejdstagerne inden for industrien beskæftiget i andre produktionsgrene end de ovenfor nævnte. Således er antallet af beskæftigede inden for stål, maskin- og transportmiddelindustri samt elektroindustri, finmekanik, jern, blik og metalvarer større end antallet af beskæftigede i tekstil- og beklædningsindustrien. Antallet af beskæftigede i tekstil- og beklædningsindustrien faldt i perioden 1979 til 1983 3,7 % i årsgennemsnit, fra september 1982 til september 1983 dog kun 2 %. Tilbagegangen var således mindre end i Fællesskabet som helhed (2,4 %). Tekstilindustrien i Borken-Bocholt kunne endog notere en stigning i antallet af beskæftigede fra 1982 til 1983. Arbejdsløsheden steg mindre i denne periode og lå under landsgennemsnittet.

Arbejdsformidlingsdistriktet Siegen ligger med sin langvarige arbejdsløshed 1979 til 1983 kun lidt over landsgennemsnittet; også i 1983 lå tallet kun lidt over dette gennemsnit. Med hensyn til stålindustrien er Kommissionen gået ud fra forbundsregeringens antagelse, at reduktionen af produktionskapaciteten vil føre til en nedgang i antallet af beskæftigede på 20 %. Den er endvidere gået ud fra den antagelse, at afskedigelserne straks og i fuldt omfang ville indvirke på arbejdsløsheden for 1983, og at denne situation ikke ville blive forbedret i de følgende år. Selv med denne maksimumshypotese ville arbejdsløsheden i Siegen ifølge beregningerne ligge mindre end 30 % over landsgennemsnittet. Heller ikke, når man tager de i Siegen overvejende negative nettovandringer i betragtning, berettiger denne situation til afvigelser fra det i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, fastsatte princip, at statsstøtte er uforenelig med fællesmarkedet.

Der skal fastsættes en frist for ophævelse af støtteordninger, som er uforenelige med fællesmarkedet. Kommissionen sætter denne frist til den 30. juni 1985. Indtil dette tidspunkt kan der i arbejdsformidlingsregionerne Broken-Bocholt og Siegen anmodes om investeringsstøtte efter de regler, der var gældende indtil 1. januar 1982.

Kommissionen har ved indledningen af proceduren ikke gjort indsigelse mod, at der for de af delstatens »Fördergebiete«, som udgik af ordningen ved den nye afgrænsning, blev fastsat en overgangsperiode, som udløb i slutningen af 1983. Forbundsregeringen har i sine bemærkninger anført, at arbejdsformidlingsdistriktet Gummersbach, før det for et begrænset tidsrum blev klassificeret som »Fördergebiet« under den fælles støtteordning, havde haft status som »Fördergebiet« under delstaten, og at det netop blev klassificeret som »Fördergebiet« under den fælles støtteordning, fordi det befandt sig i en ugunstig socioøkonomisk situation i forhold til delstatens øvrige »Fördergebiete«. Kommissionen havde ikke gjort indsigelse mod arbejdsformidlingsdistriktets klassificering som »Fördergebiet« under den fælles støtteordning. I kraft af den støtte, der er fastsat for overgangsperioden, vil arbejdsformidlingsdistriktet være stillet, som om det havde været et »Fördergebiet« under delstaten og ikke den højere klassificering som »Fördergebiet« under den fælles støtteordning. Af hensyn til ligebehandlingen bifaldt Kommissionen derfor, at der også for Gummersbach blev fastsat en overgangsperiode indtil udgangen af 1983.

For at Kommissionen i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 93, stk. 1, kan foretage en løbende undersøgelse af den nordrhein-westfalske regionalstøtteordning, forelægger forbundsregeringen hvert år en beretning for Kommissionen med oplysninger om de samlede udgifter til støtte, størrelsen af de investeringer, hvortil der er ydet støtte, samt antallet af tilfælde, hvori der er bevilget støtte. Da Kommissionen ved vurderingen af de arbejdsformidlingsdistrikter, der modtager støtte i kraft af deres status som ståldistrikter, bl.a. tager hensyn til de forventede tab af arbejdspladser, må denne beretning for arbejdsformidlingsdistrikterne Hagen og Osnabrücks vedkommende ud over tallene vedrørende den støtte, der er ydet i disse områder, indeholde oplysninger om, hver mange arbejdspladser der er gået tabt i stålindustrien i det foregående år (nettotal), samt hvor mange arbejdspladser der er oprettet i de øvrige sektorer; desuden må den indeholde de seneste prognoser vedrørende tabet af arbejdspladser i de enkelte arbejdsformidlingsdistrikters stålindustri. Kommissionen forbeholder sig ret til at undersøge en række konkrete tilfælde.

Ydelsen af støtte i henhold til denne beslutning berører ikke anvendelsen af eksisterende eller fremtidige specifikke regler for støtte, der ydes i visse sektorer —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den investeringsstøtte, som delstaten Nordrhein-Westfalen i henhold til retningslinjerne for ydelse af investeringsstøtte til forbedring af delstaten Nordrhein-Westfalens regionale økonomiske struktur (»regionaludviklingsprogrammet«), jf. det af »Das Ministerium für Wirtschaft, Mittelstand und Verkehr« udsendte cirkulære af 10. juni 1982, påtænker at yde de i retningslinjernes punkt 4.11 til 4.13 nævnte virksomheder i arbejdsformidlingsdistrikterne Borken-Bocholt og Siegen, er uforenelig med fællesmarkedet i henhold til EØF-traktatens artikel 92. Den må ikke ydes efter 30. juni 1985.

Artikel 2

Den investeringsstøtte, som delstaten Nordrhein-Westfalen i henhold til regionaludviklingsprogrammet påtænker at yde de i retningslinjernes punkt 4.11 til 4.13 nævnte virksomheder i arbejdsformidlingsdistrikterne Aachen, Hagen, Gelsenkirchen, Osnabrück — området Lengerich — samt i en overgangsperiode i arbejdsformidlingsdistriktet Gummersbach, anses som forenelig med fællesmarkedet i henhold til EØF-traktatens artikel 92, stk. 3.

Artikel 3

Forbundsrepublikken Tyskland forelægger hvert år inden udgangen af første halvår en beretning for Kommissionen med oplysninger om de samlede udgifter til regionalstøtte, størrelsen af de investeringer, hvortil der er ydet støtte, samt antallet af tilfælde, hvori der er bevilget støtte. Disse oplysninger skal gives for hvert arbejdsformidlingsdistrikt og for hver sektor (sektorer med to cifre i Eurostats systematiske fortegnelse over økonomiske aktiviteter i De europæiske Fællesskaber). For arbejdsformidlingsdistrikterne Hagen og Osnabrück skal denne beretning endvidere indeholde oplysninger om, hvor mange arbejdspladser der er gået tabt i stålindustrien i det foregående år (nettotal), samt hvor mange arbejdspladser der er oprettet i andre sektorer. Den skal endvidere indeholde de seneste prognoser vedrørende tab af arbejdspladser i de enkelte arbejdsformidlingsdistrikters stålindustri.

Endvidere fremsender Forbundsrepublikken Tyskland på Kommissionens anmodning de oplysninger, som er nødvendige for Kommissionens undersøgelse af en række konkrete tilfælde.

Artikel 4

Ydelsen af støtte i henhold til denne beslutning berører ikke anvendelsen af eksisterende eller fremtidige specifikke regler for støtte, der ydes i visse sektorer.

Artikel 5

Forbundsrepublikken Tyskland giver inden to måneder fra meddelelsen af denne beslutning Kommissionen underretning om de foranstaltninger, den har truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 6

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 1984.

På Kommissionens vegne

Étienne DAVIGNON

Næstformand